

**EENS KOM IK THUIS
IN HET
VADERHUIS**

**...DANKZIJ DE
VOORLOPER!**

Eens kom ik Thuis - in het Vaderhuis
...dankzij de VOORLOPER!

Oude Sporen online uitgeverij
Auteur: Jan van Buren
Opmaak en design: Jan Paul Spoor
Derde druk 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

“(…) wij die de toevlucht genomen hebben om de hoop die voor ons ligt, vast te houden. Deze hoop hebben wij als een anker voor de ziel, dat vast en onwrikbaar is en reikt tot in het binnenste heiligdom achter het voorhangsel. Daar is de Voorloper voor ons binnengegaan, namelijk Jezus” (Hebr. 6:19, 20).

Beste medereiziger,

Met deze titel wil ik u die dit leest, graag aanspreken. Want als mensen zijn we vanaf onze geboorte op reis door de wereld naar onze eeuwige bestemming. Dit is de realiteit van ons aardse bestaan. Een belangrijke vraag daarbij is: Waar is ons eeuwig huis, waar bevindt zich dat?

Met onderstaand verhaal wil ik graag een poosje met u oplopen en met u nadenken over 'Wie' we nodig hebben om veilig te kunnen aankomen op onze eindbestemming, dat is het Vaderhuis, de hemel. Of bent u soms op reis naar een andere plaats?

Jan van Buren

De bloem valt af, maar het Woord blijft

Zoals zoveel mensen die in een rijtjeshuis wonen, hebben ook wij een voortuintje. Wat de oppervlakte betreft stelt het niet veel voor. Maar wat erin staat, stelt wel veel voor! In de zomer groeien en bloeien er prachtige bloemen. In de winter is daar niets meer van over. Zo is het ook met het leven van een mens, het gaat voorbij. *“(…) al de heerlijkheid van de mens is als een bloem in het gras. Het gras is verdord en zijn bloem is afgevallen. Maar het Woord van de Heere blijft tot in eeuwigheid. En dit is het Woord dat onder u verkondigd is”* (I Petr. 1:24, 25).

In een toespraak vergeleek de Heere Jezus de wereld met een akker. Zo willen wij via ons tuintje aan passanten een boodschap uit het Woord van God doorgeven. Behalve de bloemen en planten die in de zomer de tuin verfraaien, heb ik diverse opvallende voorwerpen in de tuin geplaatst die elk (jaar)getijde kunnen doorstaan, zelfs de winter. Het zijn dingen die ook geestelijk iets voorstellen.

God had de Israëlieten geboden om op alle plaatsen waar ze waren, Zijn woorden in hun hart en in hun ziel te prenten. In hun huis of onderweg met anderen erover te spreken en ze ook

te bevestigen aan de deur posten van hun huizen (Deut. 11:19, 20). Door enkele voorwerpen met een symbolische betekenis naast de deur van ons huis te plaatsen, heb ook ik dit gebod, in een vrije vorm, in de praktijk gebracht.

Evenals veel andere (ex-)varensgezellen heb ik voorwerpen in onze tuin geplaatst, die aan mijn vroegere beroep herinneren. Ik wil deze voorwerpen echter niet gebruiken om terug te kijken in het verleden en daardoor herinneringen op te roepen. Ik wil, door naar deze voorwerpen te kijken, bewust denken aan het heden, en vooral daarin leven, in de verwachting van een zekere en heerlijke toekomst.

Het peil

Naast de voordeur hangt een nostalgische peilschaal. Deze hing vroeger aan een kade, om het waterpeil af te kunnen lezen: hoe hoog het water was gestegen of hoe laag het was gedaald. Zoals u wellicht weet, hebben we in Nederland als ijkpunt het NAP, het Normaal Amsterdams Peil. Als ik naar buiten ga, bevind ik mij op, wat wij wel noemen, het terrein van de wereld. Kijk ik naar de peilschaal, dan denk ik aan het peil van Amsterdam, de hoofdstad van ons land. En dan denk ik tevens, dat het morele peil van die stad en van ons land

naar een dieptepunt is gedaald. Kan de mens zich nog verder verlagen, als we denken aan de vele immorele uitspattingen die als 'Normaal Amsterdams Peil' worden beschouwd?

Maar onze peilschaal herinnert mij ook aan de liefde van God. Uit liefde voor ons, zondige mensen, is de Heere Jezus vanuit de hoge, de hemel, neergedaald op deze diepgezonken aarde. Het dieptepunt van de zonde werd zichtbaar toen de mensen Hem, Gods Zoon, op een kruis spijkerden. Hij, die in de hemel de hoogste plaats innam, heeft op aarde de laagste plaats ingenomen en Zich tot het meest diepe punt laten vernederen. Het lijden dat Hij hierdoor heeft meegemaakt, is niet te peilen.

Het kruis, onze reddingsboot

Als ik twee meter verder loop, zie ik rechts van mij een zogenaamd stokanker. Dit anker heeft aan de bovenkant de vorm van een kruis, het onderste stuk bestaat uit twee armen. Als ik het anker 180 graden draai, wordt - denkbeeldig - een figuur zichtbaar, met de armen uitgespreid. Op deze wijze nodigt God nog steeds mensen uit bij Hem te komen, naar Hem toe te vluchten om verzoening voor hun zonden te ontvangen. Het onderste deel van het anker heeft min of meer de vorm van een bananenschil. Zo tekenen

kinderen vaak een bootje. Dat bootje met het kruis erin is Gods reddingsboot voor de wereld. Het is een symbool van Zijn unieke reddingsplan voor alle mensen die soms, net als het schuim, door de golven van de zee worden opgezweept. Nee, ze hebben geen rust.

Alleen door en bij het kruis zijn de echte vrede en de ware rustte vinden (Jes. 57:20, 21; Kol. 1:29; Ef. 2:17). In gedachten blijf ik staan bij het kruis van Golgotha. Het wordt heel stil in mij als ik denk aan de hoogte en de breedte van Gods liefde voor mensen die daar zichtbaar werd. Vanuit mijn ooghoek kijk ik weer naar de peilschaal en bedenk: dat de hoogte en de diepte van de liefde van Christus niet te vatten, te meten en te peilen is. In gedachten buig ik mij aanbeddend neer voor God de Vader, die Zijn Zoon zond. Ik bid dat Christus door het geloof meer in onze harten woont en wij meer in de liefde geworteld en gefundeerd zullen zijn, om Zijn liefde voor ons meer te kunnen bevatten. Christus Jezus is het die ons, diepegezonden mensen, aan Gods hart brengt en ons straks bij Hem doet wonen in Zijn prachtige Vaderhuis (Ef. 3:14-21; Joh. 14:1-3).

Over het anker ligt de ankerketting in de vorm van een hart. Op het kruis werd zichtbaar wie God is en wat er in Zijn hart leeft: oneindige liefde voor zondige mensen, omdat Jezus Christus in hun plaats en voor hun zonden wilde sterven. De enige voorwaarde die God aan mensen stelt is, dat zij erkennen dit vreselijke oordeel verdiend te hebben. Zij moeten hun zonden voor Hem belijden en die nalaten, en de Heere Jezus in het geloof aannemen als hun Redder.

De Redder der wereld

Ik ga weer verder in onze tuin, één stapje voorwaarts maar. Aan mijn rechterhand zie ik nu een haag van buxusboompjes

geknipt in de vorm van een vis, het zogenaamde Ichthus-teken. Dit teken was reeds in de beginperiode van de christelijke Kerk of Gemeente een herkenning- en bemoedigingsteken voor veel vervolgte christenen. Het zijn de beginletters van de Griekse woorden: Jezus Christus, Zoon van God, Redder der wereld.

Christenen geloven en belijden dat door Hem *“de zaligmakende (heilbrengende) genade van God is verschenen aan alle mensen”* (Tit. 2:11). *“Want zo liefhad God de wereld, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft. Want God heeft Zijn Zoon niet in de wereld gezonden opdat Hij de wereld zou veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden”* (Joh. 3:16, 17).

Om deze boodschap bekend te maken aan alle mensen zond de Heer Jezus toen zijn apostelen en zendt Hij nu zijn volgelingen de wijde wereld in. Petrus kreeg de opdracht zijn

werk als beroepsvisser op te geven en een visser van mensen te worden. Er is veel te doen in de wereld. Salomo zei echter: “*Wie zielen vangt is wijs*” (Spr. 11:30). Voor dit levensbelangrijke werk wil de Heere Jezus iedere gelovige en de aan hem of haar geschonken gave gebruiken. Vissen of tuinieren behoren niet tot mijn favoriete hobby's. Maar achter de Heere Jezus aan de wereld ingaan om 'te vissen' in de (volkeren)zee of met andere gelovigen te werken op 'Gods akker' vind ik een heerlijke taak.

In het beeld van de akker gebruikt onze Meester de ene gelovige om te planten en de andere om te begieten. Maar alleen God kan wat door mensen wordt geplant en begoten, laten groeien. Als Gods medewerkers mogen zij voor Hem werken. En tegelijk vormen zij, met anderen, Gods akker. God gebruikt gelovigen niet alleen om aan ongelovigen Zijn blijde boodschap, het evangelie, door te geven maar ook om andere gelovigen te doen groeien en bloeien in het geloof, geloofsopbouwend bezig te zijn, zodat Hij als de Landman van de vruchten van hun geloof kan genieten (1 Kor. 3:5-8).

Petrus en de andere discipelen werden als eersten geroepen om de blijde boodschap te gaan prediken. Petrus wierp op de Pinksterdag als het ware het net uit in de (volkeren)zee. Door één toespraak kwamen toen wel 3000 mensen tot bekering, dat is tot het geloof in Jezus Christus (Luk. 5:1-11; Matt. 13:47-49; Hand. 2:37-41).

Zo spreekt ook nu één gelovige in een bijeenkomst vele mensen tegelijk aan en werpt, net als Petrus, het denkbeeldige net uit. Vele andere gelovigen vissen met een hengel en wachten met geduld totdat zij één 'vis' aan de haak hebben geslagen (Jer. 16:16).

Voordat we ons tuintje verlaten nog even dit: veel christenen rijden rond met een vis op hun auto, maar tot nu toe heb ik

nergens een vis in een tuin ontdekt. Als u door onze woonplaats rijdt, zult u wellicht pas na lang zoeken ons tuintje ontdekken met het anker en de vis. Vanuit de lucht is ons tuintje sneller te vinden, want van bovenaf is er veel meer overzicht. Dit ontdekte ik enige tijd geleden toen ik met een vliegtuig boven onze woonplaats vloog. Te midden van de vele grijze daken en andere voorwerpen, was ons huis duidelijk herkenbaar aan de vis in de tuin.

Toen ik de vis zag, dacht ik aan de Heere Jezus. Bij Zijn doop in de Jordaan stond Hij onopvallend tussen de andere mensen. Maar vanuit de hemel viel Hij wel op: Zijn God en Vader, zag Hem heel duidelijk staan tussen al die andere mensen. Want Johannes de Doper hoorde vanuit de hemel een stem: *“Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, Zie het Lam van God, dat de zonden van de wereld wegneemt.”* Als een onschuldig Lam zou Hij geslacht worden, Zichzelf opofferen, Zijn leven geven om mensen te redden van de eeuwige dood, het voor altijd gescheiden zijn van God. (Matt. 3:17; Joh. 1:29).

Gaat dan heen...

Nu verlaten we ons tuintje en trekken de wereld in. Maar de ‘geur’ van de tuin blijft om ons heen. We gaan niet alleen en ook niet in eigen kracht.

Voordat Hij naar de hemel terugkeerde, beloofde de Heere Jezus Zijn discipelen: *“En zie, Ik ben met u alle dagen, tot aan de voleinding van de wereld”* (Matt. 28:20; Hand. 1:8). Op alle plaatsen waar wij, gelovigen, ons bevinden, mogen en kunnen wij van Hem getuigen door de kracht van de Heilige Geest. *“God zij dank, Die ons in Christus altijd doet triomferen en door ons de geur van Zijn kennis op ieder plaats openbaar maakt”*. Niet alleen in ons spreken over Hem, maar ook en vooral door onze

aanwezigheid en ons gedrag in de navolging van de Heere Jezus, kunnen wij zijn: *“een levensgeur, die leidt tot het leven”* (2 Kor. 2:14, 17). Thomas van Aquino zei het zo: *“Spreek over God, desnoods met woorden”*.

De Rots van behoud in een woelige wereld

Ons verblijf buiten de tuin stopt hier, we gaan weer naar huis. Op enige afstand ervan kijk ik opnieuw naar de tuin en zie daar het anker staan, leunend tegen een rotspartij. In deze woelige wereld, waar alles steeds meer op losse schroeven komt te staan en elke zekerheid de mens wordt ontnomen, mogen wij opzien naar de Heere Jezus. Hij is er voor ons als een rots in de branding. Hij is de Enige die u en mij én zekerheid kan geven voor dit leven én eeuwig geluk erna. Als Petrus erkent dat de Heere Jezus de Christus is, antwoordt Hij: *“Op deze Petra (rots) zal Ik Mijn Gemeente bouwen, en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen”* (Matt. 16:18). Later schrijft Petrus over Zijn Heiland: *“Zie Ik leg in Sion een hoeksteen die uitverkoren en kostbaar is; en: Wie in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden”* (I Petr. 2:6).

Pensioenfondsen kunnen voor onze oude dag niet langer een waardevast pensioen garanderen. En zo'n fonds kan hooguit voor een tijdelijke financiële oplossing zorgen. Maar God kan, dankzij het werk van de Heere Jezus, aan eenieder die in geloof vlucht naar het kruis, de zekerheid schenken van een eeuwige, onwankelbare behoudenis. Ja, Hij wil voor ieder mens de Rots van zijn behoud zijn. Dit kan vandaag nog gebeuren, als u zich vastklampt aan Hem als uw enige Middel tot redding... Als u dit gedaan hebt, kunt u met velen weten: *"Ik ben ervan overtuigd (verzekerd) dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch krachten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heere"* (Rom. 8:38, 39) Wie anders dan Hij kan u en mij deze zekerheid garanderen?

De Heere Jezus: de Voorloper

In de Bijbel worden veel beelden uit het dagelijks leven gebruikt om een geestelijke werkelijkheid te illustreren. Omdat er de afgelopen 2000 jaar, ook op maatschappelijk terrein, veel is veranderd, moeten we soms teruggaan in de tijd om de beeldspraak te begrijpen.

Het woord voorloper kent twee betekenissen en die worden vaak met elkaar verward. De 'voorloper' is vooral bekend in de betekenis van 'iemand die je voorgaat'. Zoals Johannes de Doper de voorloper van de Heere Jezus wordt genoemd. Als heraut ging hij voor de Koning uit en kondigde Zijn komst aan.

De Heere Jezus is nu als Mens in de hemel. Mensen, die in Hem geloven en daardoor met Hem zijn verbonden, is Hij daarheen voorgegaan. Door Zijn terugkeer naar de hemel heeft Hij daar voor hen plaats bereid. Toen Hij nog bij hen was, heeft Hij

beloofd dat de dag komt dat Hij zal terugkeren en alle gelovigen tot Zich zal nemen in de hemel (Joh. 14:2, 3). De voorstelling die velen hebben, is gestoeld op de gedachte dat de Heere Jezus hen, zoals een sleepboot een schip de haven in trekt, Hij hen de hemel in trekt. Maar dit is niet wat bedoeld wordt met de beeldspraak in Hebreëen 6 vers 19 en 20. Hier hebben we als beeld van een voorloper een anker. Het anker staat voor hoop, daar is het een symbool van. Het is een goede verwachting. Verankerd zijn wil zeggen: een vaste zekerheid hebben!

Vroeger, toen de schepen nog met zeilen voeren, was het bijna onmogelijk om op de zeilen een schip de haven in te manoeuvreren en het vervolgens af te meren. Veelal ging het zo: Wanneer een schip een havenmond naderde, lieten de schepelingen de zeilen zakken en wierpen zij voor de havenmond het anker uit. Vervolgens lieten zij een sloep (of roeiboot) zakken en roeiden enkele schepelingen met die sloep de haven in. In de sloep namen zij een anker en een lijn (of touw) met zich mee. Op de plaats waar men het schip wilde afmeren, gingen zij aan wal. Daar groeven zij een flink gat in de grond, legden het anker erin, bevestigden de lijn aan het anker en maakten het gat weer dicht. Het anker lag zo onwrikbaar vast in de grond. Want door de vorm van het anker heeft het de eigenschap dat, hoe sterker eraan wordt getrokken, hoe dieper het zich ingraaft.

Vervolgens roeiden zij weer terug naar het schip. De sloep werd binnenboord gehesen en de lijn werd aan boord van het schip vastgemaakt aan een lier. Daarna wachtte men op gunstig tij. Op dat moment werd voor de havenmond het anker gelicht, waarna met behulp van de lier het schip de haven werd binnengetrokken en afgemeerd.

Ook in de tijd dat de Bijbel werd geschreven, ging dat zo. In veel gevallen had men dus een vooraf aangebrachte verbinding met de vaste wal nodig, om een schip veilig af te kunnen meren. Het ingegraven anker werd ook 'voorloper' genoemd. En daarover gaat het in de hierboven genoemde beeldspraak. Nogmaals, hoewel de Heere Jezus de gelovigen is voor gegaan in de hemel, is Hij daar niet als een heraut (voorloper) om hun komst aan te kondigen. Maar Hij is daar als dé Voorloper, een Anker dus. Zoals het schip door middel van een lijn (touw) met het anker was verbonden, zijn gelovigen op aarde door de Heilige Geest verbonden met de Heere Jezus in de hemel. De stevige ketting aan het anker - in de vorm van een hart - doet mij ook denken aan koorden van de liefde waarmee God uit deze zondige wereld mensen tot Zich trekt (Hos. 11:4; Joh. 12:32). Op de grote dag van de opstanding komt Hij vanuit de hemel de gelovigen tegemoet in de lucht om hen als de Stuurman van hun levenschip de hemel binnen te loodsen (I Thess. 4:13-18). Zo vast en zeker als gelovigen weten dat de Heere Jezus in de hemel is, zo vast en zeker weten gelovigen ook, dat zij daar op een dag naar binnen zullen gaan. Door de band van de liefde en de Heilige Geest zijn zij onlosmakelijk met Hem die hen is voorgegaan, (hun Voorloper) verbonden!

In de veilige haven

We zijn gekomen bij het laatste onderdeel van onze reis en kijken naar de ingang van ons huis. Op het trottoir staan twee stevige palen met een witte kop, die de zijkanten van het straatje markeren dat ons, via de tuin, bij de voordeur brengt. Zo kunnen we, ook in het donker, gemakkelijk de ingang naar ons huis vinden. Dit straatje met zijn twee palen is een beeld van de ‘(vaar)weg’ en de ‘haveningang’ naar ons huis. Een haveningang is meestal, zowel aan stuurboord- als aan bakboordzijde gemarkeerd

door zgn. havenhoofden. Het binnenvaren van een haven is vaak het moeilijkste deel van een reis met een schip. Zo is het ook in geestelijke zin. Om de haven veilig binnen te komen, is het verstandig niet te dicht langs de kant te varen, maar het midden van de (vaar)weg te houden. Anders dreigt het gevaar dat het schip (ook ons levenschip) vastloopt en strandt. Als we de Heere Jezus kennen als onze Voorloper en steeds handelen volgens Zijn instructies zullen we eenmaal veilig in de haven - het huis van de Vader - aankomen. Onderweg kan het stormen, maar “(...) Hij brengt de storm tot stilte, zodat hun golven zwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat de wateren gestild zijn en Hij hen naar de haven van hun wens leidde” (Ps. 107:25, 30). God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden aankomst!

De deur van ons huis staat open en nodigt om naar binnen te gaan. De Heere Jezus heeft gezegd: “Ik ben de Deur; als iemand door Mij binnengaat, zal hij behouden worden” (Joh. 10:9). Voordat

ik ons huis binnenga, kijk ik nog even schuin achterom naar het anker. Ik realiseer mij dat van de drie dingen die we symbolisch in het anker hebben waargenomen, er twee straks niet meer zijn.

De hoop, waarvan het gehele anker het symbool is, zal er niet meer zijn, want die hoop is werkelijkheid geworden. En ook het geloof, waarvan het kruis een symbool is, zal verdwijnen. Het

geloven in de Heer Jezus gaat eenmaal over in het aanschouwen van Hem. Maar de liefde zal altijd blijven.

Het hart dat op het anker ligt, symboliseert die liefde. *“En nu blijven geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde. De liefde vergaat nooit!”* (1 Kor. 13:13, 8). Zij is eeuwig!

Eens zal ik, aan de avond van mijn leven, de hemel, het Vaderhuis binnengaan.

Onze gezamenlijke reis is ten einde. Gaat u mee naar binnen? Of nemen we afscheid van elkaar en gaat u een andere weg?

Contact

jancvburen@gmail.com

+31 (0) 115 696 456

www.oudesporen.nl